Twee geadopteerden over een toekomst zonder verleden

Gezocht maar

Als je niet weet waar je vandaan komt, hoe geef je dan vorm aan het heden en de toekomst? Geadopteerden, die vaak vrijwel niets weten over hun vroegste verleden, moeten leven met het ontbreken van existentiële basisinformatie. Er is niemand die hun vertelt waar hun wieg precies heeft gestaan en wie de eerste woorden tegen hen sprak. Als er al foto's zijn, kan niemand vertellen wie die gemaakt heeft.

Sonja Koster en Kalinda Jager, twee vrouwen van in de dertig, leven met het gegeven dat tot nu toe vrijwel iedere informatie over biologische ouders en de toedracht van het afgestaan zijn ontbreekt. Beiden hebben pogingen gedaan meer te weten te komen, beiden hebben niet mogen vinden wat ze graag hadden gevonden. Met die teleurstelling in hun rugzak kijken de vrouwen vooruit.

"Om een volledige mens te zijn vond ik het van belang om te weten wie mijn biologische moeder is en waarom ik ben afgestaan", zegt Sonja Koster over haar motieven om te gaan zoeken naar haar biologische moeder in Zuid-Korea. "In mijn jeugd heb ik erkenning, waardering en liefde gemist. Mijn adoptieouders konden mij dat niet bieden. Diep in mijn hart hoopte ik dat allemaal bij mijn biologische moeder te vinden."

Liefde en erkenning

Sonja heeft de behoefte om te gaan zoeken lang onderdrukt. Anderhalf jaar geleden heeft ze er toch aan toegegeven. Helaas heeft de zoekactie haar nauwelijks nieuwe informatie gebracht en weet ze nu dat de kans om haar biologische moeder ooit te ontmoeten minimaal is.
"Ik moet het doen met het verhaal dat mijn biologische moeder mij twee dagen na mijn geboorte heeft afgestaan, maar me wel een naam heeft meegegeven door die op een briefje te schrijven en dat aan mijn kleertjes vast te spelden. Maar eigenlijk wist ik dat al voordat ik ging zoeken." Meer informatie zal vermoedelijk altijd achterwege blijven. "Toch ben ik me wel completer gaan voelen, omdat ik door het zoeken ben gedwongen een vergrendeld deel van mezelf open te maken. En door dat te erkennen en te accepteren als iets wat ook bij me hoort, heb ik mezelf als het ware een nieuw, volledige bestaansrecht kunnen geven."
Sonja haalt troost uit het feit dat haar biologische moeder haar in ieder geval zoiets persoonlijks als een naam heeft meegegeven. "Daaruit spreekt overduidelijk respect en liefde voor mij. Waarom zou ik naarstig blijven zoeken naar liefde en erkenning, terwijl ik weet dat zij mij dat in het allereerste begin al heeft gegeven?"

Tegenwerking

Ook Kalinda Jager staart in een mist van vragen wat betreft de eerste periode van haar leven. Die periode duurde in haar geval de eerste drieënhalf jaar, de leeftijd waarop zij naar Nederland kwam. Daarvoor woonde ze in een kindertehuis in Nagpur, India. Wanneer ze daar terechtkwam en wat de precieze toedracht van de afstand was, blijft tot dusverre onopgehelderd. Het enige bewijs van het bestaan in haar eerste levensfase is een foto waarop ze als peuter op een steen zit. Die steen heeft ze een aantal jaar geleden met eigen ogen kunnen aanschouwen toen ze in Nagpur

Sonja Koster met haar kinderen

niet gevonden

op bezoek was in het kindertehuis. Een indrukwekkende ervaring.
In India stuitte ze op tegenwerking toen ze wilde gaan zoeken naar haar biologische moeder. "'Je hebt het nu toch goed in het rijke Nederland?', was de reactie. Ze konden zich niet voorstellen dat ik me er zo mee bezighield. Eigenlijk vreemd, in een land waar alles draait om familie en afkomst."

Kalinda Jager

Schaamte

Sonja zegt dat ze last heeft gehad van het gevoel nergens echt bij te horen. Ze ervoer schaamte dat ze niet kon vertellen wie haar familie was, en tegelijk ook schaamte voor haar adoptieouders, die zo anders waren dan zijzelf. "Nu heb ik zelf een gezin en voelt dat als mijn thuis. Daar hoor ik helemaal bij. Maar voor veiligheid en geborgenheid heb ik zelf moeten zorgen." Dat is wat ze in het algemeen ervaart. Ze heeft het gevoel dat ze zelf steeds alles moet ontdekken en zichzelf eigen moet maken. Gebrek aan een duidelijk zelfbeeld en support van adoptieouders heeft ervoor gezorgd dat ze alles grotendeels zelfstandig gecreëerd heeft. Kalinda herkent zich daarin. "Ik zie dat ik veel heb geleerd met een omweg. Door naar India te reizen en dat land te leren kennen, heb ik ontdekt dat ik veel van mezelf herken in de wijze waarop de mensen daar in het leven staan. Voor mij is het erg belangrijk om een eigen mening te ontwikkelen. Daarop bouw ik dan mijn leven. Ik heb veel waarden en normen van mijn adoptieouders meegekregen, maar het is niet zo dat ik die zonder kritische reflectie overneem."

Professioneel

Beide vrouwen hebben zich ontwikkeld op professioneel vlak. Kalinda werkt als maatschappelijk werker bij de Fiom veel met geadopteerden. Sonja is directiesecretaresse in het bedrijfsleven.

"Ik heb vaak mijn biologische moeder gemist als ik een mijlpaal bereikte in mijn leven", zegt Kalinda. "Dat gemis zal ik wel altijd blijven voelen. Ook als het gaat om toekomstige overwinningen."
Sonja houdt zich vast aan de gedachte dat haar biologische moeder destijds heeft gehandeld uit liefde. "Die liefde geef ik nu bewust door aan mijn dochters. Ik probeer me ook vast te houden aan de waardering die ik nu van anderen krijg. Die waardering van mensen die voor mij belangrijk zijn, bevestigt dat ik er mag zijn, ook al is mijn eigen genetische achtergrond onbekend. Mijn vragen daaromtrent zullen nooit kunnen worden beantwoord, maar ik kan in ieder geval nu wel voor mezelf bepalen wie ik dan zou willen zijn en daarnaar leven", voegt ze er nog aan toe.

Positieve punten

Dat de zoekactie Sonja weinig concreets heeft opgeleverd, ziet ze weliswaar als teleurstellend, maar toch haalt ze er ook positieve punten uit voor de toekomst. "Ik heb geleerd om meer te voelen in plaats van hoofdzakelijk de zaken verstandelijk te benaderen. Dat maakt dat mijn contacten veel diepgaander zijn geworden."
Kalinda wil niet alle hoop op informatie laten varen. Ze weet nu niets, en alles wat ze ooit te weten zou kunnen komen is meegenomen. Tegelijk stelt ze dat de fixatie om te vinden en te weten heeft plaatsgemaakt voor een soort berusting. "Ik ben nog niet in staat om te rouwen om mijn biologische moeder. Stel dat ze nog leeft! Dan zou ik het heel naar vinden om te rouwen alsof ze dood is", zegt Kalinda over het idee om voorgoed afscheid te kunnen nemen van elke hoop. "Ik heb inmiddels ontdekt dat ik mijn identiteit kan vormen zonder dat ik weet wie mijn biologische ouders zijn. En dat is me heel wat waard. Veel is maakbaar. Maar hoe het allemaal begonnen is blijft onomkeerbaar." <